

Zeilster en gynaecologe Sigrid Huyghe: “Op een mannenboot doet ieder zijn ding. Wij vrouwen zijn verplicht om samen te werken”

© Fred Debrock

Nooit eerder heeft een Belgisch team met alleen vrouwelijke zeilers deelgenomen aan de Fastnet Race, een van de uitdagendste zeilraces op open zee. *Captain* Sigrid Huyghe, ook gynaecologe, stoomt haar team klaar tegen volgende zomer. “Ik heb het gevoel dat we ons meer moeten bewijzen.”

Veerle Beel

Vandaag om 03:00

Anne Bonny is een van de weinige vrouwelijke piraten in de geschiedenis. Ze opereerde in het begin van de 18de eeuw in de Caraïben, aan de zijde van Jack Rackham. Er is verder weinig over haar geweten. Ze is een legende. Ik lees haar naam op de boot in Oostende waar ik heb afgesproken met Sigrid Huyghe (41), captain van het eerste Belgische vrouwelijke zeilteam dat volgend jaar wil deelnemen aan de Fastnet Race. Wat heeft zij met die legende te maken? “Ik heb de boot gekocht samen met Elke De Witte, ervaren zeilster en mede-initiatiefnemer van dit vrouwelijke raceteam. Wij zijn de vijfde eigenaars en de boot heeft altijd een naam gehad die begon met een ‘a’. Dat wilden we voortzetten.”

Frisse moed

In deze reeks laten we dagelijks iemand aan het woord over herbeginnen, doorzetten en moedig zijn.

Lees de [andere afleveringen](#).

“Piraterij?, vragen sommigen. Maar je kunt het ook zo bekijken: Anne Bonny was een vrouw die haar weg baande in een mannenwereld, wat toen nog veel moeilijker was dan nu. Ze zeilde op open zee, kwam op voor haar rechten en voor de herverdeling van rijkdom. Ze was een moedige vrouw.”

Het vrouwenteam zelf heet Swanne Bonny.

“Het is een samensmelting van de naam van de boot, en het ontwerp ervan: een Swan, dat is een Fins type boot. Geen typisch racejacht, want die hebben meestal geen interieur. Wij wel. Het is een goede zeilboot, stabiel en veilig. Er kan een grote crew aan boord. Met elf vrouwen is indrukwekkender dan met drie. We kunnen er met negen slapen, en nemen soms twee extra slaapmatjes mee. Maar tijdens grote zeetochten slapen we nooit allemaal tegelijk.”

Sigrid Huyghe verdeelt haar tijd tussen het AZ Turnhout en missies voor Artsen zonder Grenzen, naar gebieden waar moeder- en zuigelingensterfte nog vaak voorkomen. Ze is ook captain van het vrouwelijke zeilteam Swanne Bonny

© Fred Debrock

Vanwaar het idee om een vrouwelijk raceteam op te zetten?

“Ik zeilde met een kleiner jacht op de Oosterschelde en was er de enige vrouwelijke schipper. Zes jaar geleden kwam ik daar Elke tegen, die deel uitmaakte van een crew op een ander schip. We raakten aan de praat, over hoe fijn het zou zijn om alleen met vrouwen te varen. Ik voelde vrij snel dat het klikte. We besloten het een kans te geven, en mijn idealistische natuur wil zo iets altijd koppelen aan een goed doel. Het project Sailing for Think Pink zag het levenslicht, omdat ik als gynaecologe vaak met borstkanker word geconfronteerd en het ook zie bij familie en vriendinnen. We zijn klein begonnen, maar er was direct enthousiasme.”

Is er veel verschil met een gemengd team of een mannenteam?

“Ik heb het gevoel dat we ons meer moeten bewijzen, de ogen zijn vaak op ons gericht. Toen we tijdens het Hemelvaartweekend in Ramsgate (*in het VK, het eindpunt van de Dover Strait Race, red.*) aankwamen, zei iemand: ‘Amal, jullie hebben het ook gevonden!’ Ja, wat dacht je?”

“Ik stop veel tijd in het welzijn van iedereen: voelen ze zich wel goed in de groep? Mijn vriend, ook schipper op een raceboot hier in Oostende, verbaast zich daarover. In een mannenteam doet ieder zijn ding. Nog een verschil: mannen hebben door de band genomen meer spierkracht. Een vrouwenteam moet het meer hebben van samenwerken en uitmunten in techniciteit. Op onze boot zijn drie personen nodig om de winches te bedienen, om het voorzeil aan te halen. Op een mannenboot doen ze dat met twee of alleen. Wij zijn verplicht om samen te werken.”

Van de Oosterschelde naar een van de uitdagendste zeilraces op open zee is een grote stap.

“We organiseren jaarlijks een event, de Benefleet. We zijn daar drie jaar geleden mee begonnen in Antwerpen, sinds vorig jaar doen we het in Oostende. Er doen een heleboel schippers aan mee en al wie wil, kan komen meevaren voor het goede doel op 28 of 29 september. Vorig jaar hebben we 20.000 euro opgehaald. Om reclame te maken, nemen we zelf ook deel aan allerlei zeilevents. Gaandeweg groeide in mijn hoofd het plan om een grote race op open zee te varen. Ik houd van uitdagingen: er heeft nog nooit een exclusief vrouwelijk team uit België aan de Fastnet Race deelgenomen.”

Wat is er zo uitdagend aan?

“De race vertrekt vanuit Cowes in het zuiden van het Verenigd Koninkrijk. Vandaaruit vaar je in vijf dagen tijd naar de Ierse Zee, waar je om Fastnet Rock heen zeilt, en zo terug naar Cherbourg in Frankrijk. In de Ierse Zee passeren veel weerfronten, omdat polaire en subtropische lucht er met elkaar in botsing komen. Je hebt er sowieso zwaar weer.”

Hoe bereidt u zich daarop voor?

“We nemen aan een heleboel kleinere races deel, die soms ook uitdagend zijn. Tijdens de Round the Island Race (*rondom the Isle of Wight, red.*), in juni, hebben we heel zwaar weer gehad. Ik had iedereen duidelijk gebriefd: veiligheid is prioriteit. Als ik ‘plan B’ zei, zouden we meteen terugkeren. Stel: de helft van de crew is verlamd door angst, dan kun je niet doorgaan. Ik heb inderdaad plan B

moeten inroepen, omdat ons grootzeil scheurde. Niemand heeft vragen gesteld, en zo hoort het. We hebben nu twee nieuwe zeilen besteld, die wat sterker zijn.” “Vanaf het begin hebben we ook aan onze conditie gewerkt, met ‘Swannie fit’, een idee van een deelnemster die kinesiste is. Ze heeft ons een vragenlijst gegeven, en voor ieder een programma met oefeningen op maat uitgewerkt. De een moet meer aan de benen werken, de ander meer aan de armen enzovoort.”

Heeft u liever een wilde zee of een kalme?

“Met weinig wind is het een uitdaging, dan kun je met kleine aanpassingen aan het zeil een groot verschil maken. Wanneer er veel wind is, maakt 1 centimeter niet zoveel uit. Dan is het gewoon doorgaan en overleven. We vertrekken morgen naar een driedaagse race op het Kanaal en het zal heel hard waaien: we weten beter nu al of het team het aankan, dan pas volgend jaar.”

© Fred Debrock

Hoe zit het met zeeziekte?

“Als je zeeziek bent, kun je alleen maar liggen met je ogen dicht. Zelf kan ik het beheersen: ik voel het opkomen en weet wat te doen om te voorkomen dat het erger wordt. Elke heeft nergens last van. Zij kan twee uur binnen zitten op een woelig schip, daar een maaltijd klaarmaken, en vervolgens vaststellen dat iedereen over de reling hangt (*lacht*). Ze heeft heel goede zeebenen.”

Bent u nooit bang?

“Ik onderschat de zee niet. Toen ik twee jaar in Zuid-Afrika woonde en werkte, is een broer van een vriend daar door de golven meegesleurd en verdronken. Maar echt bang ben ik op zee nog niet geweest. Wel een keer op de Oosterschelde, toen ik met een klein jachtje in een mistfront terechtkwam. Ik was bang dat het vrachtverkeer mij niet zou zien. Gelukkig trok de mist na een dik uur op.”

U bent ook gynaecologe. Waar ligt uw grootste passie, bij uw werk of op het water?

“Ik doe mijn job ook graag. Ik werk freelance, maar altijd in hetzelfde ziekenhuis, in Turnhout. Ik spring in wanneer ze mij het meest nodig hebben. Ik heb dat altijd zo gedaan, omdat ik veel op missie ga met Artsen zonder Grenzen (AzG). Dat was van jongs af mijn grote droom. Ik heb onder meer zes maanden in de Centraal-Afrikaanse Republiek gewerkt. Tijdens een missie in Zuid-Soedan zijn we op het nippertje ontzet door de VN – kort na ons vertrek is het ziekenhuis platgeschoten. In Afghanistan vonden we veel zelfgemaakte explosieven, zelfs eens in een auto van het ziekenhuis. AzG is een vrijwilligersorganisatie, maar wel erg professioneel: er zijn altijd mensen mee die de veiligheid bewaken. Daar moet je op vertrouwen.”

“Het is trouwens door mijn missies met AzG dat ik mijn passie voor verloskunde hebt ontdekt, een branche in de geneeskunde waarin je ook moet kunnen anticiperen op risicovolle situaties, zoals een bloeding na een bevalling of een zwangerschapsvergiftiging met stuipen. Ik heb dat ook in ons land al enkele keren gezien. Dan giert de adrenaline door je lijf en moet je snel kunnen schakelen. Ik voel mij daar goed bij.”

sailingforthinkpink.be

“Er mogen geen bananen mee aan boord”

Kent u uw lichaam?

“Wat me opvalt, is dat veel vrouwen erg gefocust zijn op het minste fysieke signaal dat ze voelen. En dan moet daar kennelijk altijd een verklaring voor zijn. Ik heb al patiënten gehad die zeiden: ‘Dokter, ik heb pijn aan mijn eierstokken.’ Maar hoe kun je weten dat de pijn in je buik daar vandaan komt? Ik doe dan een echografie, en meestal is er niets bijzonders te zien. Alles is in orde met die eierstokken. Ja, het kan gebeuren dat je toch af en toe een steek in je buik voelt, maar je kunt niet elke pijn in je buik of in je hoofd verklaren. Je moet de limieten van je eigen lichaam leren aanvaarden.”

“Ik merk het ook bij de zeilsters in onze ploeg. Ze vragen hoeveel ze moeten slapen om nog goed te kunnen functioneren. We slapen om beurten op de boot, en sommigen maken zich zorgen dat ze slaap tekort zullen komen. Ze zijn ook erg bekommerd om wat ze eten. Daar worstel ik wel wat mee. Sommigen moeten bij wijze van spreken elke dag sla en tomaat eten, of ze voelen zich slecht. Terwijl mijn zeilpartner Elke en ik, die al meer ervaring hebben op zee, weten dat we ook nog functioneren als we eens minder geslapen hebben of om het even wat gegeten hebben. Dat maakt ons niet uit. Het duurt maar een paar dagen. We zitten allemaal in hetzelfde schuitje, en je kunt niet iedere deelnemster apart haar eigen potje laten koken.”

Hebt u rituelen?

“Eigenlijk mogen er geen bananen mee aan boord. De legende wil dat die ongeluk brengen. Ik weet rationeel ook wel dit nergens op slaat. Maar Elke en ik hebben vroeger allebei al brokken gehad met onze zeilboten, toen we wel bananen meehadden. Dus wij hechten daaraan. In ons vrouwelijke zeilteam is er iemand die toch graag bananen meebrengt. We hebben besloten om ons erover heen te zetten, maar het blijft moeilijk. (lacht)”

Voelt u zich thuis op aarde?

“Ik voel me zeker thuis op zee. Midden op zee zijn, en geen land in zicht: meerdere mensen hebben mij al gezegd dat ze dat beangstigend zouden vinden, maar ik vind het heerlijk.”

Welk advies zou u geven aan jonge mensen?

“Volg vooral je eigen pad. Ook als je nog niet weet waar dat naartoe zal leiden. Ik zeg het tegen stagiairs in het ziekenhuis, die vaak denken dat ze na hun studie meteen de plek moeten vinden waar ze de rest van hun leven zullen werken. Wat als die droomplek of droomjob je toch niet ligt? Wat als je stijf staat van de stress wanneer er zich een dringende medische situatie voordoet? Wil je dat je leven lang blijven ervaren? Het is helemaal niet erg om een andere richting in te slaan, en uit te zoeken wat je echt ligt. In de geneeskunde is dat wat ongewoon, omdat die wereld traditioneel nogal rigide is. Ik was zelf al 29 toen ik mij kandidaat stelde voor de opleiding tot gynaecologe, de prof in Leuven zei dat ik een ‘interessant cv’ had. Een opmerkelijke reactie, want in onze maatschappij wordt een zoektocht naar wie je bent en wat je wil worden, nog te vaak gezien als falen. Ten onrechte.”

Bron: https://www.standaard.be/cnt/dmf20240818_95375177